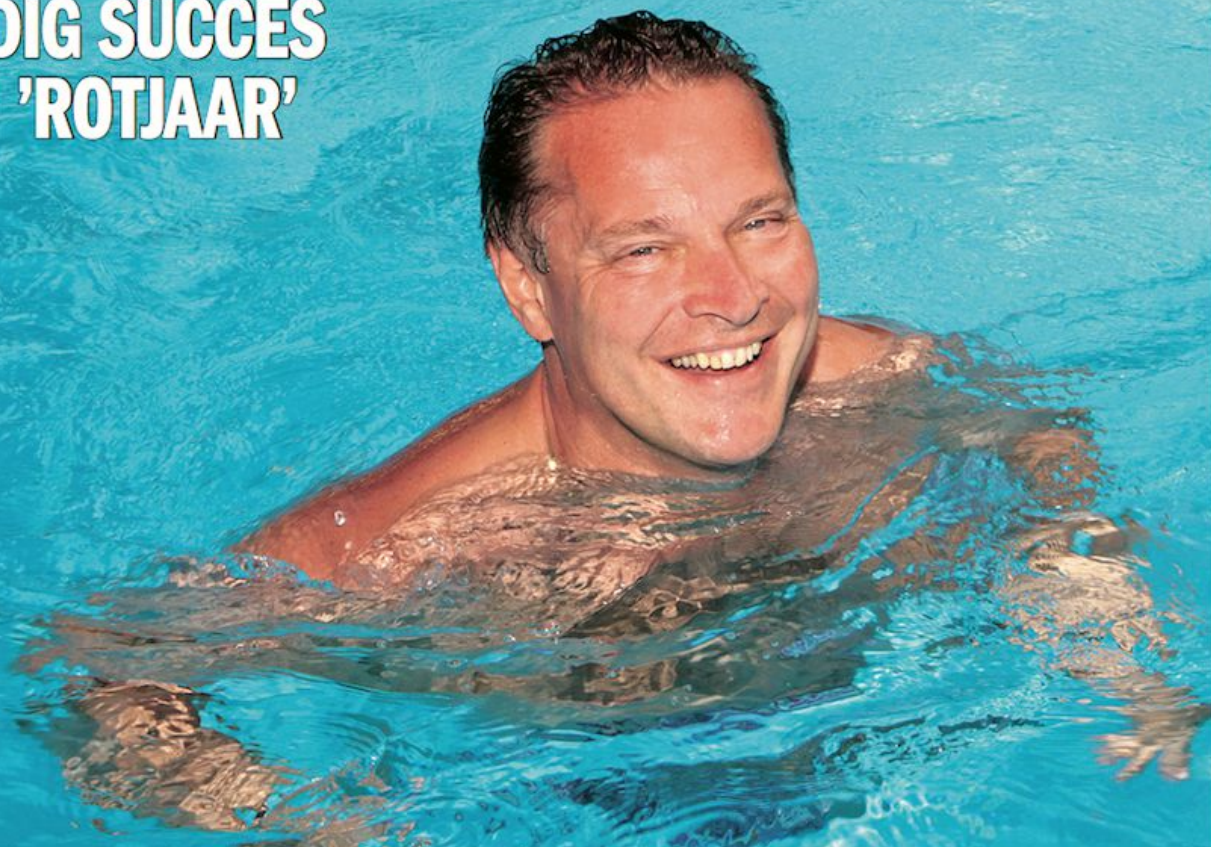

PRODUCENT DANKT HUIDIG SUCCES AAN 'ROTJAAR'

Albert Verlinde: 'IK DURF EINDELIJK TE HUILEN'

Wie een jaar in de tijd teruggaat, ziet een Albert Verlinde in zak en as. De theaterproducent en zijn familie hadden met de dood van Antonie Kamerling een moeilijke jaar achter de rug. Door het burgerschap van Maastricht van man Onno Hoes vond er tegelijkertijd een aantal ingrijpende veranderingen plaats. Bijgekomen van deze heftige periode kwam Albert er plotsklaps alleen voor te staan in zijn theaterbedrijf. 'Binnenskamers is er natuurlijk wel met borden gegooid', zegt Albert in een exclusief interview op Mallorca.

DOOR FRANK WAALS FOTO'S JIM HOOGENDOORP

Met de musical Daddy Cool maakt Albert Verlinde deze week zijn internationale doorbraak. De verhuizing van de Nederlandse, door Albert bedachte musical naar Spanje, gevolgd door een tournee door Engeland, is een onverwacht succes voor het bedrijf dat een jaar geleden nog op sterven na dood was. Tenminste, zo leek het voor de buitenwereld. Na het vertrek van zakenpartner Roel Vente naar concurrent Stage Entertainment stond Albert er na ruim twaalf jaar ineens alleen voor.

En dat terwijl hij na een turbulente tijd, veroorzaakt door de dood van zwager Antonie en de benoeming van man Onno als burgemeester van Maastricht, dacht juist weer in rustiger vaarwater beland te zijn. Critici spraken de verwachting uit dat Albert een moeilijk jaar tegemoet zou gaan en de theaterman moet ze daar achteraf gelijk in geven. 'Het afgelopen jaar was

misschien wel het moeilijkste jaar dat we in ons hele bestaan van Albert Verlinde Entertainment, zoals het voormalige V&V nu heet, hebben gehad', zo vertelt Albert aan de rand van een zwembad in Palma de Mallorca. Weekend reisde met hem mee om getuige te zijn van de buitenlandse première van de hitmusical Daddy Cool. Samen met zijn nieuwe rechterhand Jeroen Dona zag hij daarmee zijn internationale droom uitkomen. 'Ik zal nooit de reacties van de

cast vergeten toen ik ze vertelde dat we met het stuk naar Spanje zouden gaan. Toen ze in Maastricht speelden, had ik mijn secretaresse vooraf al wat champagne laten regelen en kondigde ik aan na afloop van de voorstelling even langs te komen. Niets bijzonders, zo dacht men. Hij woont daar, dus hij zal wel even hallo willen komen zeggen. Maar niets was minder waar. Toen ik de woorden 'Spanje' en 'Daddy Cool' uitsprak, zag ik ineens veel emotie en allemaal ontroerde gezichten om me heen. Ons bedrijf is een echte familie geworden en als er dan zo iets moois gebeurt, na alle ellende die we met elkaar hebben meegemaakt, dan is dat prachtig. Voorafgaand aan het theaterseizoen kwamen er namelijk twee discomusicals uit: Daddy Cool en Saturday Night Fever. Iedereen zette zijn geld op de laatste, maar wij hebben de slag uiteindelijk gewonnen. In het buitenland valt dat nu blijkbaar ook op.' Tot ieders vreugde werd de voorstelling ook nog eens heel goed ontvangen door de Spaanse pers.

Door het vertrek van Roel Vente naar directe concurrent Stage En-

'De dood van Antonie Kamerling heeft ons dichter bij elkaar gebracht'

tainment, ontstond er een kloof tussen beide bedrijven. Albert: 'Twaalf maanden lang hebben Stage en ik geen contact gehad. Daarvoor was er teveel gebeurd. De klap die Roel aan mij uitdeelde was natuurlijk verschrikkelijk, maar ik heb er naar buiten toe niets mee gedaan. Ook niet in RTL Boulevard. Natuurlijk is er binnenskamers wel met borden gegooid, maar ik heb dat nooit met open ramen gedaan. Daar wordt niemand beter van. Op de dag dat Henk Kivits van Stage Entertainment mij belde met het nieuws rond Roel's overstap, heb ik besloten niet meer te kijken naar hoe zij de zaken aanpakten. Ik besloot in mijn werk uit te gaan van mijn eigen kracht. Zij mochten het maar even lekker zelf uitzoeken. Zij hebben het kapitaal, maar wij onze creativiteit. En wat doe je met iets negatiefs? Dat zet je om in iets positiefs, en vooral niet in agressie. Ik sprak wel de hoop uit dat we als bedrijven op den duur weer normaal met elkaar zouden kunnen praten. Na een jaar van stilte en door het vertrek van Roel bij Stage is dat nu ook weer zo. Ik denk dat dat alleen maar goed is. Roel zelf heb ik nooit meer gesproken, maar als dat ooit zou gebeuren, zou ik hem vragen: 'Was het het waard? Geen uitleg waarom je bent vertrokken? Al die vriendschappen die je zomaar heb weggegooid?' En ook de zakelijke integriteit. Want als je zo makkelijk je bedrijf in de steek laat, wat denken mensen daar niet van? Nu moest ik alle aandelen in handen nemen en de boel op sleeptouw nemen, anders stonden er tig mensen op straat. Ik denk dat de chemie tussen mij en Roel in het begin fantastisch was, maar dat we daarna gewoon een paar jaar te lang met elkaar zijn doorgedaan. Ik groeide en groeide maar en hij wilde blijven staan. Dan kom je steeds verder van elkaar af te staan.'

Het roer om

Nu Albert met zijn bedrijf weer in rustiger (en succesvoller) vaarwater is gekomen en zijn man Onno als burgemeester van Maastricht zijn draai heeft gevonden, zit de theaterman er duidelijk een stuk rustiger bij. 'Ik versta nu de kunst van het leven', zo zegt hij poëtisch. 'Ik weet wat ik aankan en kleur mijn ontspanningsmomenten meer en beter in. Daarnaast weet ik nu dat ik, als

'Ja, ik huil. Nou en!'

het even tegenzit, rechtop kan blijven staan. Met de storm binnen ons bedrijf was het even ellendig, maar we zijn er sterker uitgekomen. Ook uit de dood van Antonie Kamerling is positieve energie gekomen, hoe gek dat ook klinkt. Ik was vroeger altijd heel gesloten en durfde niet te huilen. Met Antonie's overlijden en de openheid waarmee we daar in de familie mee zijn omgegaan, zijn we dichter naar elkaar toe gegroeid. Onno en Isa (zus van Onno en weduwe van Antonie, red.) zijn veel closer geworden en ik durf eindelijk te huilen. Een man die huilt, nou en! Dat moet kunnen. Wanneer iemand doodgaat, moet je altijd om je heen kijken naar de mensen die je nog wel hebt. Geniet daarvan, dat is heel belangrijk. Zo zien Isa en ik elkaar momenteel weer wat vaker, nu ik het stuk De Kleine Blonde Dood op de planken breng. Antonie speelde twintig jaar geleden de hoofdrol in de filmversie. Heel emotioneel om dat mee te maken. Antonie heeft nooit geweten dat ik de wens had dat stuk ooit eens op het toneel te brengen. Isa wel. Die vond het jaren geleden al een goed plan.' De rust in lichaam en geest is niet zomaar gekomen. Albert besloot het op sommige vlakken rustiger aan te gaan doen. Hij presenteert RTL Boulevard een dag in de week minder en brengt de weekenden

afwisselend in Maastricht en Cromvoirt door. 'Omdat Onno burgemeester van Maastricht is geworden, ben ik daar nu ook vaak. We wisselen dat goed af. Het ene weekend zijn we in Maastricht, waar we terrasjes pakken en uitgebreid gaan lunchen. Die stad schreeuwt er namelijk om bezocht te worden. Het andere weekend zijn we in ons huis in Cromvoirt. Daar is het echt de poort dicht en genieten van ons eigen wereldje. Zoals met onze twee paarden, die ons erg dierbaar zijn. Jaren geleden werkten Onno en ik aan onze kindervens, maar omdat we er zo lang mee bezig zijn geweest, is dat nooit gelukt. We werden ouder en voor we het wisten waren we geen veertig meer, maar al vijftienveertig. Dat kun je zo'n klein kindje niet aandoen. Toen wij ontdekten dat we homo waren, kon je nog niet trouwen en kinderen nemen. Dat kwam allemaal daarna pas. Eigenlijk zijn wij de generatie die nog net even in die nastrijd zit. Jammer, maar het is niet anders. Andersom kunnen we nu wel een vrij leven leiden. En mijn neefjes en nichtjes zijn nu eigenlijk een soort kinderen voor ons. Merlijn en Vliender van Isa en Antonie horen daar natuurlijk ook bij. Aan hen willen we graag wat levenslessen en belevenissen uit ons eigen leven doorgeven. Iets blijvends achterlaten. Die behoefte hebben Onno en

ik heel sterk en op deze manier kan dat toch een beetje.'

De dood

Ook Albert's ouders zijn erg belangrijk voor hem. Vader Bert (80) en moeder Henny (78) zijn een goede graadmeter voor hun zoon. 'Shows die niet goed lopen, vinden zij meestal ook niks en over voorstellingen die het goed doen, zijn ze vaak enthousiast. Aan hun mening kan ik dus wel het een en ander afleiden. In al die jaren is het voor hen natuurlijk steeds normaler geworden wat ik doe. Ze wennen eraan, maar bellen doen ze nog steeds. Meestal eerst mijn trotse moeder en dan daarna: 'Oh ja, en hier heb je je vader ook nog even.' Allebei hebben ze inmiddels een respectabele leeftijd bereikt, dus ik besef maar al te goed dat het zomaar ineens voorbij kan zijn. Ik moet daar alleen niet aan denken. Maar omdat ze nog zo gezond zijn, krijg je toch de kans om 'er naartoe te werken'. Onbewust doen we dat door steeds meer over vroeger te praten. Ze zijn sterk, hoor. Zo heeft mijn vader al twee keer kanker overwonnen. Zelf ben ik niet bang dat ik het daarom ook eens krijg. Ik heb altijd het idee dat ik het geluk een beetje afdwing. Je moet niet te toberig in het leven staan. Ik geniet vooral van de leeftijd die ze al hebben mogen bereiken.' Juist op dat punt steekt het Albert soms nog dat zijn goede vriend Jos Brink in 2007 op 65-jarige leeftijd overleed. 'Ik blijf het er erg moeilijk mee hebben dat hij zo jong was toen hij stierf. Vorige week was zijn verjaardag en op zo'n moment heb ik het heel lastig. Ik ben trots op de dingen die we nog samen hebben kunnen doen, maar zo jong, zo vitaal nog. Het maakt me verdrietig en het doet zeer. Ondanks die pijnlijke momenten put ik kracht uit de mooie herinneringen met hem en het feit dat mijn eigen ouders er gelukkig nog wel zijn. En het feit dat ik mijn leven heb ingericht met een keur aan verschillende dingen. Onno en ik houden dat toch maar mooi in balans allemaal. We staan er samen weer, en sterker dan ooit. Ik zie nu in dat die moeilijke weg er naartoe misschien juist wel zo moest gaan om er uiteindelijk uit te komen als een rustig en stabiel mens. Want dat is gelukt.'